B° Rom. 342

N°. 12.

Schede Filologiche, divise in tre parti la prima di pag. 16 sciolte ma numerate; la seconda di piccoli foglietti in nō di 8, il primo con la parola γυένην; la terza di 6 piccoli foglietti,[a] de' quali il primo comincia: In Damascio.
Queste due seconde parti sono ciascuna unite con uno spillo.

(a) numerati: 1-12, aventi per titolo: Carte supplementarie di Bologna.
Anche alle schede di questo inserto sono stati tolti gli spilli e riposte in buste.

R. ISTITUTO NAZIONALE DI STUDI SUPERIORI FIRENZE BIBLIOTECA

4 pezzi

1

N.° 12

N.° 4. foglietti di pagg. 16. numerate.

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE FIRENZE

In Phlegone de Mirabil. cap. 1. ap. Meurs. opp. tom. 7. col. 81. lin. 16. dele τῷ νεανίσκῳ vel τῷ ξένῳ, quod malo, quodque ex marg. in textum irrepisse puto. Vel lege καὶ τῷ νεανίσκῳ τῷ ξένῳ, vel potius: διαφορεύτῳ νεανίσκῳ δὲ τῷ ξένῳ. Nam ὁ νεανίσκος et ὁ ξένος idem sunt, ut ex praecedentibus et seqq. patet. Qui locus ni corrigatur, maximam obscuritatem totam hanc narrationem legentibus offundet.

BIBLIOTECA NAZIONALE FIRENZE

Ib. lin. 23. pro ἦκει lege ἔχει vel εἶχεν. (1.)

Ib. lin. 4. a. fin. legendum forte ἐνταῦθα pro εἰς ταῦτα.

Ib. col. 84. lineae capitis penult. τῶν σωμάτων τινα est scriptam aliquis, in quib. quae supra exposita sunt accuratius, κατὰ μέρος, recenseantur. V. Toup. ad Longin. sect. 9. ed. Oxon. p. 174. ~~Latini seguiores nec corpusculum dixerunt eodem sensu. v. Marini Papiri diplomatici, in indice, v. corpusculum.~~ Conf. etiam Gloss. graecobarb. Ducang. et Forcellin. in corpus, si quid ad hanc rem habeant. Haec autem narratio est, ut patet ex conclusione, ad verbum ex epistola quadam sive ipsius Phlegontis (quod stilus et verborum usus suadent) sive alius, quam Phlego integram protulit, seu potius protulit, ut videtur, nam initium eius, ut libri et capitis, deest. (2.) v. et Lic. ep. 26. §. 2. σῶμα.

Ib. c. 2. col. 85. lin. 28. ante vel post τοὺς κυριεύοντας τῶν κατὰ γῆν, deest verbum immo participium aliquod praeteritum verbi quod exorare, impetrare aut tale aliquid significet. Nam οἱ κυριεύοντες τῶν κατὰ γῆν sunt dii inferi, quod interpretem fefellit. v. infra lin. 31. ubi interpres recte. For. supplendum πείσας.

2.

(1.) Τὴν ἐπιθυμίαν ἐδήλωσεν ὡς εἶχεν idem est ac ἐδήλωσεν ὡς εἶχεν ἡ ἐπιθυμία, solemni ap. graecos enallage. v. Fischer. praef. ad Weller. gramm. gr. Lipss. 1756. p. xiv–xv.

(2.) Libentius autem legerim τι pro τινα. Haec autem vel haec σώματα, i. e. scripta quae missurum se dicit auctor, vel sua vel alterius cuiusdam intelligenda sunt, aut aliorum plurium. Ceterum interpres hic nihil vidit. Recte autem τῶν ἑστοροῦντων pro τῶν ἑστορησόντων. Sic col. 81. lin. 53. καλοῦντας pro καλήσοντας vel καλέσοντας. v. Creuzeri Meletem. Lips. 1817. spq. par. 3. p. 73. sq. Nisi forte haec σώματα iam scripta erant, i=bantque per manus hominum in ea urbe. v. etiam Herodian. hist. l. 2. cap. 16. p. 73. C.

Ib. col. 81. lin. 2. Scribe ξενῶνος. Διὰ δὲ τὸ γ. π. χ. ἢ ὡς ἂν etc. Sed quia longior mora temporis interposita fuerit quam opus fuisset ad alterum nuntium perferendum, si quidem perferri voluisset. Nam secundus hic nuntius non missus est ea re, sed mitti potuisset quoad tempus. Interpres nihil videt. Si πλείονα absolute accipiatur pro multum (cui sensui affinis est in segg. usus vocum τὸ πλέον, lin. 46.) non erit addenda particula ἂν partícula. v. Apollon. Dysc. hist. com. c. 29. cum Meurs. not. ic. tem. c. 30. Lips. 1790. c. 102. Stand. 1817. c. 29.

Ib. lin. 324. Blanda locutio ἐξ ἀρχῆς pro rursus, quod absolute, pro quo usitatius est πάλιν ἐξ ἀρχῆς vel αὖθις ἐξ ἀρχῆς. v. i. mei pensieri p. 412, 4197. Sic infra lin. 62. ἐξ ἀρχῆς πενθήσετε rursus plorabitis, me scilicet denuo vita functam, quam iam mortuam plorastis. v. Ioseph. 2. p. 450. l. 35–6.

Ib. lin. 46 sqq. νεκρᾷ πλησιάζοι — παραγινομένῃ —, δειπνούσης — συμπινούσης. Recte, et nihil mutandum. v. Creuzer

vetus cit. p. 80. not. et infra col. 97. lin. 11. ἀναπραγούσης — προέπεσεν αὐτῇ. V. Longin. Fragm. S. p. 121. lin. ult. 122. lin. 1. 2. ed. Tou. Antigon. de mirabil. c. 12. init.

Ib. cap. 3. col. 92. lin. 38. δηλωθέντων. For. διαθωθέντων vel διεπωθέντων.

Ib. c. 5. col. 96. lin. 14. lege αὐτῇ pro αὐτήν, ut et interpr. vertit. Error ortus ex seq. αὐτήν in linea prox.

Ib. cap. 6. col. 97. lin. 7. lege πᾶσαν — τῶν ἐν τῇ πόλει. Interpr. legisse videtur πάντων. Mala, vel minus bene. Error ceterum ortus ex τῷ πᾶσιν quod paulo supra est.

Ib. lin. 13. Notanda locutio μετὰ χρόνον. Phlegonem autem non omnino ἀττικίσταtος, ut de eius saltem chronicis sive Olympiadibus Photius ap. Meurs. eod. tomo, col. 128. C.

Ib. c. 3. col. 92. lin. 2. lege ὕστερος. V. seqq. lin. 18. (3)

Ib. cap. 34. col. 109. lin. ult. malim μικρός, etsi μικρόν referri potest ad μέγεθος.

(3) Quod etiam ex iis quae a Phlegone scripta supersunt intelligere satis possumus. Ceterum hic, μετὰ χρόνον est indi a qualche tempo, de tempore scilicet indeterminato. Graeci hoc communius χρόνῳ ὕστερον, et elegantius ac melius. vel absolute ὕστερον. V. Laert. VI. 36.

Ib. c. 3. col. 92. lin. 21. lege ἐκ vel ἀπὸ pro ἐπ.

Ib. c. 7. col. 80. lin. ult. leg. τὰ δὲ εἰδήσαι.

Ib. c. 19. col. 105. lin. 19. lege τῶν παρ' αὐτοῖς.

Ib. cap. 25. col. 108. lin. 15. τοῦ αὐτοκράτορος γενομένου. Deesse hic aliquid puto et legendum τοῦ ὑστέρου αὐτ. γ. vel τοῦ μετὰ ταῦτα αὐτ. γ. ut ex Descript. olympiad. quā hic in notis citat Meurs. evuī posset. Interpres bene de suo addidit deinde.

Ib. c. 17. col. 105. lin. 6. ἐπιγεγραπται. For. ἐπιγεγράφθαι.

Ib. cap. 13. Haec et segg. usque ad caput 14 integrum ita intelligenda sunt ut Apollonii sint, qui Asiae terraemotum illud, et reaedificationem ~~ea~~ urbium etc. tantum p. occasionem memorauerit, ut ex illo terraemotu ad mirabile illud de ossibus eo tempore detectis deueniret. Nam profecto in reaedificatione earum ciuitatum et statuae ibi[illius] dedicatione etc. nihil erat mirabile cur aut ab Apollonio in κατεψευσμένῃ ἱστορίᾳ ~~veterum~~ aut a Phlegonte in hoc libro περὶ θαυμασίων exsciberetur. Nam quod Meursius in notis ad hoc caput dicit falsum est, quod Fabricius monuit ubi de Phlegonte. Capite autem 15 cum quo omnino coniungendum est 16 quod sequitur, dedit Phlegon suo nomine loquens, et Apollonii narrationem defendens, ubi illud τῷ εἰρημένῳ intelligendum est de Apollonii dicto. Capite vero 17. rursus Apollonius, de quo accipiendum est illud ὁ αὐτὸς. Ceterum haec in Apollonii Dyscoli libro hist. commenti. hodie non leguntur, ut Fabricius obseruat ubi de Apollonio. Meursius falsam illam opinionem suam de qua supra dixi confirmat etiam in praefatiuncula ad Apollon. eod. tomo col. ~~ta~~ 136-137. ubi quae cap. 17 Phlegon affert, non videtur idem Meursius ex Apollonio petita putasse, cum tamen, ut ~~est~~ omittam supradicta, illud ὁ αὐτὸς de nemine alio intelligi possit.

Ib. cap. 14. col. 104. lin. 11. Notanda locutio ἔπαθον τοῦ σεισμοῦ patirono (ita etiam itali absolute) di (i. e. per) quel terremoto.

In Apollonii Dyscoli historia commentitia (si quidem vera est Meursii coniectura, de quam viri docti ad unum amplexi sunt, de huius operis auctore et titulo, quae mihi quidem et a fundamentis laborare videtur, nam plures fuere Apollonii grammatici, ut ait Fabric. ubi de hoc Apollon. in fine, ita ut Phlegon Apollonium Grammaticum citans, etsi c. 11. coaetaneum suum dicere videtur, tamen de Dyscolo non necessario intelligendus sit, et liber περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας Suidae memoratus, nimis difficile dictu est utrum fuerit περὶ Δαιμόνων, ut est hic liber quem habemus, Apollonii inscriptus quidem, sed pene innumeri fuere apud veteres Apollonii scriptores; praetereaque huius libri phrasis et verborum tum delectus et usus vel significatio, tum ordo et dispositio indigna mihi videtur tam illustri grammatico, cum omnino negligentissima sit et male notata)

cap. 11. notanda dictio παρ' αὐτά pro ἀτάρ, vel legendum, quod vehementer suspicor, παραυτίκα.

Ib. c. 17. Notanda vox ἐμήλικον vel ἐμήλιξ pro aequali magnitudine.

Ib. c. 18. Notanda vox ἐπαίρω obscuro sensu, Lexicis, quod sciam, ignoto.

Ib. c. 8. pro ἐφιστάμενη et c. 17. pro ἑστάμενα malim ἐφιπτάμενη et ἱπτάμενα. Haec saepe in codd. confunduntur, quod notum est.

Ib. c. 3. Notand. ἐκλιπαρήσαντες τὸ γύναιον exorata muliercula.

6.

B. c. 20. Mstand locutio τρίχας πρὸς τὰ μιλήσια ἴ=
ρια τῇ μελανότητι. H

B. c. 26. Mstand. οὐκ ἔτι hoc sensu ad libitum.

B. cap. 36. col. 173. lin. 1. Mstand. ἐγκεῄξει serve.

B. c. 43. Mstand. δι' ὅλου τοῦ βίου de re inanimata,
nempe de fructus parte.

B. 48.–49. Leg. Ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως ὁ Θεό=
φραστος ἐν τῷ περὶ ἐνδ. ἐξειπεν. Vel potius Ἄξια
δ' ἐπιστάσεως Θεόφραστος ἐν τῷ π. ε. ἐξειπεν. Cete=
ra ex margine sunt, vel ex librarii imperitia male capita
dividentis, et impudenter, huius divisionis causa, aliqua
de suo inserentis. Sic cap. 50–51 similis error evidenter
ita emendandus est: Ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πρᾶγμα Ἀρι=
στοτέλης ἐν τοῖς φ. π. εἰρηκεν, quia ex error ead. causa
ortus. Ἐξειπεν pro εἶπεν (quod etiam legi potest si ve=
lis) vel alia huiusmodi voce, haud alienum est a scripto=
ris huius phrasi. v. Lexica.

B. 49. col. 185. lin. 6. pro μαχόμενον leg. μαινόμενον,
et lin. seq. προσάγων, καὶ etc. Alia nonnulla in hoc libro
manifesta menda sunt, quae maiore cura et codicum por=
tave adiumentis indigent ad emendandum.

(4) Quid quaeso commentitium est in capp. 21. 22. 23. 35.
42. 45. et huiusmodi aliis et in iis quae auctor ex Ari=
stot. et Theophras. etc. ad naturalem histor. pertinentia pro=
mit? Vel saltem quid horum ille commentitium putavit? qui
etiam Ἄξια ἐπιστάσεως interdum ea vocat? (v. nos ad c.
48–49.) Θαυμάσια equidem haec sunt, non κατεψευσμένα
vel παράδοξα ut est tit. libri Antigoni Caryst. v. Favor.
Lect. I. 22. 4.

hic vetus cit. p. 50. no(5) etsi multa in his mirabilibus falsa. Praeterea eo phrases et verba quaedam et verborum significationes, omnino recentiorem et magis βαρβαρίζοντα τὴν φωνὴν auctorem sapiunt quam Apoll. Dyscolum. Porro Phlegontis dictio etsi non omnino pura aut accurata, longa tamen et junior et accuratior est, quam huius cuiuscumque demum Apollonii.

In Phlegontis de Mirabil. c. 1. col. 41. lin. 2. iuxta notatum emendationem illud ὀψέ ποτε lin. 3-4. eo sensu et modo usurpatum, soloecismum esse puto, nam ὀψέ ποτε ap. atticos et probos scriptores est tandem aliquando, ut in Lucian. Vit. Demonact. opp. 1687. t. 1. p. 870. Sed in Phlegontis atticismus non requirendus. Nec vero illud ὀψέ ποτε aliter accipi unquam posset hoc loco, quam pro sero etc. etiam ita ut ὀψέ ποτε ἦλθεν sit ὑστέρησεν.

In Apollon. c. 5. init. leg. τοιαῦτά τινα, et vid. c. 3. init.

Ib. eod. cap. 5. Notand. συνεστῶσι pro circumstantibus.

Ib. c. 11. Suppl. ἐν Λάτμῳ τῆς Καρίας. V. Antigon. de mirabil. c. 14 et ibi Meurs.

Ib. c. 6. col. 148. lin. 2. Notand. δανάσμιον ὄφιν. V. Antigon. c. 10.

Ib. c. 14. leg. ἱστοριῶν, et v. c. 18.

Ib. c. 36. lin. 3. cap. Notanda vox χειρίς, quod iam, ignota, χειρεσμαγεῖον pro χειρόμαντρον.

Ib. lin. seq. pro ἐν λυχνίᾳ leg. ἐλύχνια et v. col. 173. lin. 2. 4.

Ib. c. 38. lego εἶναι, ὑπεράνω..., Συρτέων δὲ καὶ Χαρ. π. α. κείμενον. Nec probo Meurs. aliter emendantem.

(5) Ib. c. 24. V. i miei pensieri p. 412 S.

8.

Lb. c. 48. Notand. κευτρίον, et σμηνιώνυος (pro. σμηνίωνος a σμηνίων) diminut. a σμῆνος, eod. sensu, ut σμηνίον. v. Aristot. quem hic & citat auctor et Meurs. v. etiam grammaticos.

Lb. c. 48. notand. λευκοΐοις, nisi error est pro λευκοῖς. v. Lexic. et graeco/nat. hist. scriptor. et botanic.

(5) Porro hunc librum uno aut altero verbo hiulcum esse puto non uno in loco, quales illi sunt quos ~~quem~~ supplevi c. 11. et so. (6) Omnino maxima pars huius libri constat ex miris bilib. quidem, nihil vero habet fabulosum, aut quod tale auctori visum fuerit, et ut tale ab eo proferatur. (7)

Lb. c. 49. lin. 4. capitis. Notand. λιποδυμία (an λειποδυμία) hoc sensu, nam hic adhiberi videtur pro animi deiectione; loquitur enim auctor primum de animi πάθεσι, tum de corporis.

Lb. lin. 7–9 capitis. Ἐγὼ καθάπερ Ἀριστόξενον λέγεται τὸν μουσικὸν παταστῆσαι (quod hic est sanavisse etc.) τὸν κ. τ. λ. Cetera quae in medio sunt, expungenda puto ut intrusa, vel ex alio aliquo loco aut capite deperdito huc perperam inrepta. Ἀριστόξενον λέγεται τὸν μουσικὸν pro Ἀριστόξενος – ὁ μουσικός, ex consuetudine est huius scriptoris frequentissima (v. statim c. 2. init. etc.) immo perpetua. Fov. etiam: καθάπερ, ~~Ἀριστόξενον~~ φησίν, (nempe Theophrastus) Ἀριστόξενον λέγεται etc. sic solet noster Apollonius.

Lb. c. 50. lin. 7. capitis. Ἐγὼ σκευῶν πρὸ τοῦ δείλην γενέσθαι (vel μέχρι δείλης ἐγένετο etc.). τότε etc. v. Theophrasti locum in Meursii notis. Etiam c. 49. fin. τὸ δὲ γιγνόμενον mancum esse suspicor, ~~puto~~, et deesse nomen aliquod substantivum quod curationem etc. significet.

In Antigoni de mirabil. c. 1. legerem λέγεται δ' ἔτι τούτου μυθωδέστερον pro ἢ δέ ὅτι, ita ut μυθωδέστερον absolute dicatur, quod omnino ex more auctoris. vid. c. 9. Item c. 9. p. 143. 26. Item c. 2. ἄλλο τοιοῦτον.

Ib. c. 7. Notand. ἴδιον pro singulare, mirabile etc. quemadmodum c. 15. ἰδιώτερον. V. c. 23. 92. 96. 137. 157. ἱστοριῶν

(7) Adde quod codicis inscriptio, quae est περὶ θαυμασίων non est nihili putanda.

Ib. c. 8. Notand. παθωμιλημένον pro vulgatum.

Ib. c. 9. manifestum mendum est in ἤδη τις, et legend. cum interr. ἄρη τις, vel huiusmodi aliquid.

Ib. c. 10. Malo γίνεσθαι mutare in γίνεται, quam cum Meursio τελευτᾶ in τελευτᾷ.

Ib. c. 11. οὐδεὶ μελεαγρὶς οὐδαμοῦ ἄλλη ὁρᾶται. Manifeste corrupta. Puto in ἄλλῃ latere nomen regionis, et legend. οὐδαμοῦ ἐν... ὁρᾶται. Nisi forte ἄλλη redundat (vide nos ad Plat. Conv.), aut est pro ulla.

Ib. c. 6. πίπτοι δ' ἂν τὸ γένος τῆς ἐκλογῆς. Haec quae obscura sunt, et ab interprete non intellecta, lucem accipere possunt ex c. 16. 32. fin. 66. 127. fin. 140. (10)

Ib. c. 16. Fort. ἀπελίπομεν, vel ἀπολείψομεν. V. c. 32. fin. 131. fin.

Ib. c. 19. Notand. ἀνάπαλιν hoc sensu.

Ib. c. 18. Notand. ἕως θανάτου κατατείνειν.

Ib. c. 23. Notand. προσέχειν pro alludere ut videtur.

Ib. c. 28. Notand. συγκαθίζω pro simplici καθίζω vel ἕζω aut ἕζομαι ut in Homeri loco hic cit.

Ib. c. 29. Notand. δῆλον parentheticos usurpatum, vel pro δηλονότι, nisi legend. δῆλον ὅτι aut δηλονότι.

Ib. c. 39. Lego ἀνέχεσθαι pro ἀποδέχεσθαι, quod tamen fervi potest. vide Arist. περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων ex quo haec deprompta sunt usque ad c. 127. (8)

Ib. c. 43. Notand. σκηνοποιία absolute de nidificatione. v. Aristot. ibid.

10. Ib. c. 46. Notand. προορώμενον de dormiente. Quod interpres non cepit. v. Aristot. ibid. et sic in segnentibus adnotationibus, usq. ad c. 127.

Ib. c. 47. Notand. ἐν τῷ ἄνω τῆς κοιλίας.

Ib. c. 48. Γυπὸς δὲ λέγεται ὑπό τινων ὅτι οὐδεὶς ἑώρακε νεοττὸν οὐδὲ νεοττείαν. Valde notanda locutio (grammatici viri), nisi legend. γυποῦ.

Ib. c. 50. notand. πίλεσθαι pro esser devubato, spogliato di checchessia p. forza. Hoc enim hic valere videtur.

Ib. c. 52. Notand. τὸ μῆκος hoc sensu.

Ib. c. 55. fin. lego φοβηθῇ δή.

Ib. c. 56. ἵνα ῥᾴδιον ἀνενέχθῃ ναυσί. Locus corruptus, ut et inferius ἐπί τι. An κατενέχθῃ, et ῥᾷον. V. autem ☞ i miei pensieri p. 4128.

Ib. c. 57. post. ἐπὶ παισῶν desse videtur nomen aliquod, v. g. ~~Δωρῶν~~ τῶν Δωρῶν etc.

Ib. c. 58. init. lego φησιν, pro φασιν, nempe Aristot. ex quo haec excerpta sunt usq. ad c. 127. (V. c. 32.) 66.127. quique subinde allegatur hac in parte libri. Sic etiam corrigo c. 59. (ubi pro γενέσθαι leg. γενέσθαι) et c. 66, et 65.

Ib. c. 62. ante τὴν μὲν χορώνην defectus est, et supplenda verba aliqua quae respondeant iis quibus interpres bene usus est.

Ib. c. 63. παρίοντα vulg. adde τὸν ὄνον. In fine cap. vox ἕλκη suspecta mihi est. V. Aristot. loco quem hic citat Meurs.

Ib. c. 66. init. Notand. τὰ αὐτοῖς — τὰ δ' pro τὰ μὲν — τὰ δὲ. Quae singularis locutio, verisimile reddit non a librariorum errore sed ab auctore ipso esse quae ea loca ubi vocula τὰ minus modo usurpatur, nempe cap.

Ib. notanda locutio ☞ ἔργω, οὐ παρέργῳ, χρώμενος τούτῳ.

Ib. fin. locus corruptus. Fort. πρὸς δὲ τῇ ἐ. ἐπιποιεῖ (facit, convenit. v. Lexica) τῶν π. α. τ. ξ. κ. παράδοξον ἔκ τε τούτων (nempe ex his rebus) ☞ κ. τ. λ. Vel τῶν προειρημένων (ex iam dictis a quovis auctore, vel ex supradictis) αὐτὸ τὸ — ἔκ τε τούτου, vel

ἔκ τε τούτων scil. βιβλίων.

(8) Ita quidem Fabric. ed. vet. t. 2. p. 672. Sed pr. c. 32. per Aristotelis συναγωγὴν intelligenda sunt generatim Aristotelis opera de animal. et praecipue hist. animal. ut patet ex locis a Meurs. subinde collatis, et ex cap. 66. b. hos ad c. 6. not. Lio.

Ib. c. 72. in fine, deest μόνον alicubi, quod inter pr. videt, for. absorptum a praeced. ὄνος. Atque for. leg. μόνον δὲ τοῦτον. Nisi leniend. τὸν Ἰνδικὸν ... (puta ἐνοικέρωτα). Μόνον δὲ τοῦτον, vel τοῦτον δὲ μόνον, vel τοῦτον δὲ καὶ ἀστράγαλον μόνον. Sed vident. Aristot., tum Plin. et alii vett. num quid habeant de asino isto indico.

Ib. c. 78. Notand. ἐπινευτεῖν hoc sensu.

Ib. c. 84. lin. 3. leg. ποιεῖν.

Ib. Notand. συνορίζειν neut.

Ib. c. 92. pro ἐφ' lege ἀφ'.

Ib. c. 96. coll. cum Meurs. not. Servari potest ~~καὶ~~ καί, et scribi καὶ ἑπταναιδεκάπηχυν. Nempe, plus minus, sed etiam 17 cubitorum.

Ib. c. 107. Legend. videtur τοὺς δὲ πλανήδεντας. Item ex Meursii nota τὸν δὲ ἀστὸν pro τὸν δὲ ἱέρακα. Sed vide scriptor. vett. de nat. hist.

Ib. c. 108. Notand. ἐπιεικῶς pro fere.

Ib. c. 109. ὅτ' ἂν καταφύγῃ πρὸς ~~τὰ~~ ὑπάρχοντα ὠά. Mendosa haec, et, ni fallor, manca. Profecto autem non de cuculo, sed de aliis illis avibus accipienda sunt, secus quam interpretes vidisse.

Ib. c. 110. Legend. vid. ὀχεύειν αὐτούς, nempe ἀλλήλους: et notand. ἐκ παρασκευῆς pro de industria: et legend. φησὶ pro φάναι, vel potius καταγράφει pro καταγράφειν. Hoc verbum pro simplici γράφειν in delicatis est nostris.

Ib. c. 113. ἐν τοῖν. Vel supplend. τόποις aut quid huiusmodi, vel notanda locutio.

Ib. c. 113. Leg. ἐντραφῆναι pro ἐντραφέντων v. Meurs. not.

Ib. c. 116. Legend. vid. δοκεῖν.

Ib. c. 118. Corruptus, ni fallor, locus in διαφθαρέντας, quod mu-

tamen nescio quomodo debeat, et in πλήν, quod mutat in πρό. Ceterum ἔσχεν vertend. retinere, et ὕστερον referend. ad διαφθαρέντας (quod forte intelligendum est de eunuchis, quod suadet etiam mentio de Eunuchis quę immediate praecedit, c. 117. v. Lexica).

Ib. c. 120. Non probo Meurs. emendat. cui seq. exemplum de Hercule etiam adversatur. Nihil innovandum. Notand. ἐν hoc sensu.

Ib. c. 127. Notand. lin. 1. cap. comparativ. pro superlat. v. Fischer praef. ad Weller. gram. gr. Lipsiae 1754. p. XV. † Pro ἱππομανίαν legend. for. ἱππομανεῖν. For. καὶ διαλιπών legend. καὶ ὀλίγου διαλιπών vel quid simile. Notand. in fine cap. ἐπὶ τοῦ παρόντος pro ἐν τῷ παρόντι. Item notand. ἱστορικῶς hoc sensu lin. 6. capitis.

† et Herodian. hist. lib. 2. sub init. Lugd. 1611. p. 55. Joseph. T. 2. p. 466. lin. 6. a fin. p. 491. 14

Ib. c. 128. Deest nomen historiographi. v. c. 131. init.

Ib. c. 129. For. τοὺς ὀξόλας ἢ τῆς τοιαύτης ἐπωνυμίας, vel ταύτης τῆς ἐπων.

Ib. c. 130. lin. 1. cap. legend. vid. γενέσθαι.

Ib. c. 131. Notand. δυναμικὸν ἐναργῶς, et συμφανὲς, et μιᾶς hoc sensu in fine cap.

Ib. c. 136. Notand. συμπληροῦσθαι hoc sensu, et verb. συμφθίνειν, συμφθίνοντα. Et for. legend. διὸ δὴ pro διὸ δέ.

Ib. c. 137. fin. for. deest γραμμάς.

Ib. c. 138. for. deest τὴν θάλασσαν, post πορθμόν.

Ib. c. 140. quid est δυσπεραίτητον? Totus locus obsc. et mend.

Ib. c. 141. Notand. ἀνειποτολαλεῖν. et, ut puto, mancus.

Ib. c. 144. Notand. ἅ ποτε, et ἐπὶ πολὺν τόπον, de quo v. c. seq.

Ib. c. 145. Lege Θεόφραστον. v. cap. superius, et c. 147. (ubi leg. ἑστορεῖν) 148. 149. 150. 152. 153. etc. Subintelligend. autem ex Παρεμβολῇ capitis, ἑστορεῖν, nempe φησὶ Καλλίμαχος Θεόφραστον ἐφ ἱστορεῖν. v. etiam c. 174.

Ib. c. 150. Notanda vox ἀπολιπαίνειν.

Ib. c. 151. notand. ἀνδρακενομένοις et πνευματιζομένοις.

Ib. c. 154. Lege ὅμοιον ἐλαίῳ, et v. Athenaei locum in Meurs. not. Notand. ἀναβάλλουσαι, ἀναφέρουσαι hoc sensu.

A. c. 155. For. οἵ τε λοιποί, vel οἱ λοιποί τε, et ἱστορεῖν et Τιμαίου. V. nos ad c. 145.

A. c. 159. ἡλίου γε. Delerem γε, vel legerem ἡλίου εἶναι vel quid simile; tum pro διότι restituo Διός, ὅτι. Ἡ ἵστασαι mendum est, mutandumque in vocem aliquam contrariam τῷ, πηγνύει nempe liquatur, currit, aut tale aliquid. Legerem etiam ἐπὶ δυσμάς. Tum ἀναβαίνοντος pro καταβαίνοντος. Πηγνύειν hic neut. videtur, pro concrescere, atque ita interpreti visum, qui usus valde notandus.

(9) V. tamen ad c. 160. 164.

A. c. 161. For ἄνω ἐπιμένειν. Sed locus corrupt. nec Meurs. emendat. satis.

Ib. c. 162. Deesse vid. ἔχειν.

A. c. 163. Notand. ἄφατον ὡς.

Ib. c. 164. Notand. πραγματεύεσθαι cum accus. hoc sensu, qui esse videtur sentienti, tractandi, rectus quam interpreti.

Ib. c. 165. Delend. vid. λέγεται. V. nos ad c. 145., et c. 160. 162. 181. For. πάντα μὲν τὰ εἰς αὐτὴν. Καταδέχεσθαι hic videtur simile sonare τῷ, παθέλκειν capitis 161. (qui sensus tor, notandus), aliquo nihil ad rem, et v. Meurs. ad cap. seq. Ita ut hic fons similis fuerit illi de quo cap. 161. Notand. διαζούσας ἡμέρας.

Ib. c. 166. Notand. βάρος pro βαρύ, et παρὰ τρίτον ἔτος, et c. seq. ὑπεραίρειν his sensibus. Tum c. 164. κατὰ τυχὴν διαιτᾶσθαι et συνδένδρεων. Tum c. 169. παρέχειν ἰχθῦς de fonte, et ἀνὰ μέσον. Tum c. 170. ἀνα-

14 δεῖν διὰ μέσης. Et c. 172. διαπίπτειν.

Ib. c. 173. Leg. φησὶ, et v. not ad c. 58. For. addend. λέγειν vel γράφειν etc. v. c. seq. init.

Ib. c. 174. Hunius emend. φησὶ. Περὶ τῶν αὐτῶν ὀδάτων infarta videntur vel ex marg. vel, quod puto, ex titulo aliquo, unde quis suspicari possit olim his capitibus praefixos fuisse vel adscriptos in margine titulos et rubricas. Etsi haec capitum divisio vel alia quae vis num in codice fuerit nescio. v. not ad c. 6. n. 2 (10)

Ib. c. 175. init. for suppl. χώρᾳ.

Ib. notand. ὡς δερμότατον τῶν ἐφομένων pro ὡς τὰ δερμότατα τ. ἐ., nisi locus mendosus.

Ib. c. 176. quid est ποιεῖν ἔμφασιν τόξου. Interpres nihili est qui τοξικὸν legisse videtur, vel τοξικοῦ.

Ib. c. 177. Notand. ἀποδιδοῦσαι actiu. ut vid. et c. 179. λούσασθαι ἀπὸ tum de aqua tum de sordibus. Nisi ἀπὸ μίξεως est post etc. v. Lex. ~~For. leg. ὅσα pro οὗ, et δεῖ pro δεῖν~~

Ib. c. 180. ἀλλοιοῦσθαι huc sensu, notandum.

Ib. c. 183. Non opus est Meurs. emendat. nam ἐπ' ἀλὸς intelligi potest ἐπὶ ἁλὸς πίνος, ἐπ' τίνος τῶν ἁλῶν.

Ib. c. 184. quid est ~~ἐπ~~ ἐκτυμιάσθαι? notand. τὴν αὐτὴν (for αὐτῶν) ἐνέργειαν συντελεῖν.

Ib. c. 185. For. ἀκανθείσης. Critium cap. nisi corruptum est, ita forte interpretandum. De lapide illo quae ex his (nempe lapidibus. v. cap. praeced. et Meurs. not. 2. pag. seq.) acantitis vocatur (v. nat. hist. Plin.)

Aristotelem dicere repenini eam, vel ex
ea, apud etc. In ἐξ οὗ autem subintel=
lig. λίθου, nempe τῆς ἀναυδείσης.

Ib. c. 187. Suspecta lectio περὶ τῶν νεαν
Quid est hic ναδηγήσεις? an legend. να=
δυγήσεις, vel ναδυγάνσεις, nouo voca=
bulo? Sed v. Lex. Delend. καὶ post γίνεσ=
θαι.

Ib. c. 184. Notand. παραβάλλειν hoc usu.
Tum εἰς τοὺς τόπους pro εἰς ἐκείνους τοὺς
τόπους.

Ib. c. 1. Notand. ἐλαττοῦσθαι, εὐημερή=
σαντος. In fine, ἐὰν suspecta mihi lectio.
Παρὰ τοιαύτην αἰτίαν, de hac locut. v.
Iungerm. ad Longin. sect. 42. p. 227. et p. 101. sim q. ante
fin. 163. l. 3. a. fin.

Ib. c. 3. Notand. ἐπὶ τάδε – ἐπεινεῖνα.

(10) Tu verte: Haec excerptorum nostro=
rum pars pertinere etiam potest ad etc. i.
e. ad hanc horum excerptorum partem referri
etiam possunt etc. Nam haec συναγωγὴ
ita distributa est, ut v. g. de fontibus, de
lapidib. de animalib. etc. separatim mirabilia
notentur et excerpantur ex quouis auctore.
Cum vero ad alium auctorem transit excerptor,
tum ~~capita~~ denuo de iisdem rebus, nempe v.
g. de fontibus etc. separatim refert. Vide
autem Meursii not. ad c. penult. et nos ad
174. Tum etiam v. cap. 189. ὑπὸ τοῦτο τὸ γέ=
νος πίπτει ἂν, quę ~~sunt~~ phrasis respondit huic
praesenti, quę notanda. Imo haec excerpta omnino
sunt distributa ordine materiarum, sine auctorum
respectu. Sed ad hanc vel ad iidem materiam

16. utitur auctor praecipue auctore aliquo et ex eo profert quae ad materiam faciunt, ut cum de animalium singularibus proprietatibus solertiis etc. dicere aggressus, perpit ex Aristotele tantum, ea de re, excerpere a cap. 32. ad 127. Tum quibusdam intextis ex variis auctoribus usque ad cap. 143. (quo in tractu notandum ad rem nostram, init. cap. 136. et caput 140. quod totum glossema esse suspicor) deinde a cap. 144. ad fin. libri ex Callimacho excerpit, de fontibus vel aquis, de lapidum mirabilibus etc., ordine. Haec autem a cap. 1. ad 31. ex variis sunt auctoribus sed de materiis ordinatis ac distributis. Ceterum hic liber, qui nihil aliud est quam excerptorum de mirabilibus compendiosorum coacervatio, non solum fine sed et initio mutilus et maxima sui parte mancus, adeo ut nonnisi ἀπόσπασμα sit ex longe maiori opere, mihi omnino putatur, ut et Phlegontis liber et Apollonii, quem fragmentum tantummodo esse, etiam Meus., assentiente Fabricio, putavit. Immo etiam talia sunt alia illa duo Ex

Ib. c. 4. notand. ἐξηγήσατο hoc sensu.

Ib. c. 12. notand. οὐδ' ἐγὼ ἂν εἰπεῖν ἐωρακώς (i. e. ἑωρακέναι) οὐδείς. For. συγγνατα πλάσεσαν αὐτῷ ut αὐτῷ spectet ad τὸ συγ-. For. etiam παρανατάσσεσθαι pro παραδέσθαι. V. Lex. (Hactenus velegi 24. Februar. an. 1825.) Ex Phlegontis opere cum antiq. tempe et Apollon. in uno eodemq. cod. Pal. invenit, unde tantum, quodviam, haec fluxerunt.

E 8 34 12/2

2

N° 12

N° 8 schede piccole

Ad. harum. observvv. p. 2. lin. 6. ad=
dend. Corrigendus hac occasione locus
Isocratis (in Areopagitico (Isocrat.
Orr. 7. et epist., Battie, Cantabrig.
1729. p. 313. lin. 4.) ubi mala pro
ἰδίας quod reponendum (qualità
particolari di animali etc.) legitur
ἰδέας, solemni quidem Isocratis vo=
cula (v. ib. not. & Wolfii ad Or. ad
Nicocl. p. 52.), sed nihil ad rem.

Ad p. 12. lin. 9. Huc spectat locus Alciphr.
nis ap. Toup. ad Longin. p. 361. ubi τὰ πλείονα pro
τὰ πλεῖστα, cuiusmodi loquendi plura exempla reperiuntur.
Vos i più, ed le più poco la maggior parte di loro.

Ad p. 15. lin. 15. v. Zosimen. hist. I.
1. p. 8. D. Pseudo-Joseph. de Maccab. §. 10. coll. p. 2. p.
Sm. Ed.

Ad p. 9. lin. 6. v. loc. Cebetis ap. Fabric. b. l. p.
832. not., ubi de Cebete agit Fabricius. Locus est in
principio Tabulae Cebetis.

2

In Longini loco qui in mss. his obser-
vatt. (citatur p. 3. init. legebatur olim
οὐκ ἐχέγγυα πρὸς πατρὸς τὸ μετὰ
κ. τ. λ. (sic ap. Fabric. Bb. G. t. 4. p. 128.
ed. vet. et Mens. opp. t. 7. col. 90.)
quod Toltius emendavit delens πατρὸς,
indeque fluxit ea lectio quæ nunc
obtinet. (Fabric. ib. not., Longini edit.
oxon. Tourii) Sed legendum οὐκ ἐχέγ-
γυα ταῦτα πρὸς τὸ κ. τ. λ. Nempe
ταῦτα eruendum ex syllabis πρὸς
πα-, et πρὸς ex syllaba τρὸς. (Cete-
rum male Toltius (ap. Fabric. ibid.)
qui huius loci elegantiam non animad-
vertit, legend. putabat χρησαμένους
et λαβόντας, vel addend. αὐτῶν post
χρησαμένων. Cetarum illud πατρὸς nihil
aliud puto esse censend. est, quam repetitio

vocis πρὸς, orta ex glossemate quo quis interpretatus sit vocem πρὸς, quasi ea esset πρὸς compendio scripta, ut fieri amat in codd. mss. (v. Casaub. ad Athenae. l. 13. c. 3.) Unde conicere possumus longum esse ex quo defuit hic (vox ταῦτα, si quidem hic locus non intellectus est ab eo qui vocem πρὸς tam absurde interpretatus sit.

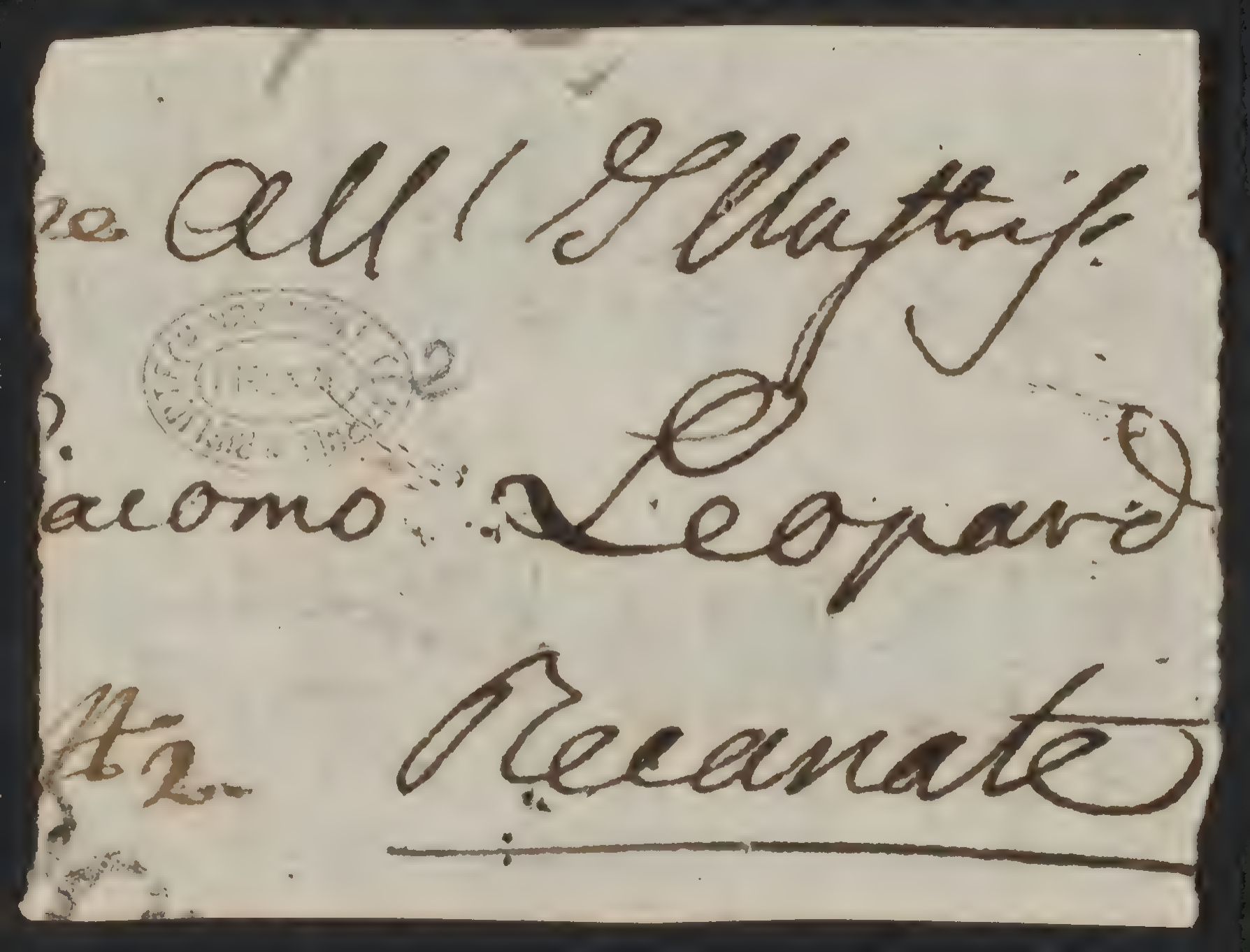

Ad harum observv. p. 7. lin. 8. v. Joseph. t. 2. p. 444. lin. 4.

Ad p. 2. lin. 12. v. Joseph. de bell. iud. proem. §. 5. t. 2. p. 49. lin. 30. Theophr. Charact. c. 12. καὶ ἀ=κηκοότας καὶ μεμαθηκότας (δεινὸς)-ἀνιστασθαι ἐξ ἀρχῆς διδάσ=κων. Ubi frustra longius διδάξων malebat.

Ad p. 12. lin. 9. Theophr. Charact. c. 24. καὶ ἐγὼ τοῦτον τὸν ἄνθρω=πον πλέον πάντων μεμίσηκα. Sic cod. vat. Deerat, τὸ, πλέον. (Casaubonus) legebat πάντων μάλιστα μεμίσηκα. recte.

Ad p. 1. lin. 14. Eustathius in proem. scholior. ad Dionysii Periegesin, (v. Fabric. Bb. Gr. in fin.) de ἱερὰ

Περιηγοί: καὶ οὐδενὸς ὅλως ἀμοι-
βεῖ τῶν πολλῶν ποιητικῶν καὶ
λῶν τὸ μικρὸν τῆς ποιήσεως
τοῦτο σωμάτιον.

(4) p. 12. lin. 9. Theo sophista
initio proem. in progymnasmata. Οἱ
μὲν παλαιοὶ τῶν ῥητόρων κ. τ.
λ. Νῦν δὲ οἱ πλείους (i pro)
τοσούτου δέουσι τῶν τοιούτων. ἐ-
παίρω, ὥστε κ. τ. λ. U. i miei pen
sieri p. 151. fin. et quæ adnotatio
ad Phlegon. de mirabil. c. 1. col. 81. lin. 2
Eratosth. Catasterism. c. 7. πάντων φα-
δρότερος ἦν. Aristid. t. 2. p. 297. Iebb
"ὃς τὸ πάντων ἐξοχον καὶ δυσχε-
ρέστερον εἶδος τῆς ποιήσεως μετεχει-
ρίσατο.

Ad p. 2:. lin. 13. Recte πλείονα χρό=
νον longiusculum tempus. Sapio Gruteriana
de quodam M. Aurelio Asclepiade sive
Hermodoro Alexandrino Olympionice: παυ=
σάμενος τῆς ἀθλήσεως ἐτῶν πε... καὶ
μετὰ τὸ παύσασθαι μετὰ πλείονα χρό=
νον (non haud parvo temporis intervallo),
ἀναιρηθεὶς ἐν τῇ πατρίδι Ἀλεξανδρείᾳ
καὶ γυμνάσας Ὀλύμπια παγκράτιον. V. i
miei pensieri p. 151. citta fin. Sic πλείους
saepe ap. graecos eo sensu quo item saepe
ap. latinos plures. Eratosthenes Catasterism.
cap. 34. μόνον δὲ τῶν τετραπόδων ὁ λαγὼς
δοκεῖ κύειν πλείονα, ὧν τὰ μὲν κύει, τὰ
δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ. Ceterum hę loquen=

di formulae, apud atticos illos veteres vel
numquam vel raro obviae, proprie pertinere
videntur ad mediam graecitatem, praecipueque
alexandrinam illam Ptolemaeorum temporibus
etc. ex qua sunt et Apollonius Dysc. et
Antigonus et Eratosthenes; et lapis Gruteria-
na Sup. cit. alexandrina fortasse est (v. Grut.).
Haec referenda sunt quae adnotamus ad
Apollo Antigon. c. 127. pag. harum observat.
12. lin. 9. Aristot. H. animal. 9. 32. τῶν δ'
ἀετῶν ἐστι πλείονα γένη. Ael. Antiq. I. 4.
Μυασέας τε καὶ ἄλλοι πλείονες. Liber rhet.
de schem. ap. Demosth. in proem. p. 178. πλείονος
δὲ οὔσης θεωρίας τῆς ἐν τοῖς σχήμασι,
ταῦτα προαιρούμεθα νῦν ἐξετάσαι ὅσα πα-
ρὰ Δημοσθένει κατενοήσαμεν. v. Orell. Opusc.
graec. vet. t. 2
p. 242. lin. 2.

1. (α

Ad p. 3. lin. 12. Eratosth. Catasterism. c. 30. Ἐξορμῶντος δὲ ἐκ τῆς Ἀττικῆς κατὰ ξουθὸν ἐπὶ τοὺς Τιτᾶνας, καὶ ἀετὸν αὐτῷ φανῆναι συνιόντα. pro ἐξορμῶντι.

Ad p. 3. lin. 20. Eratosth. Catasterism. c. 33. μετὰ δὲ χρόνον Κέφαλος ἀμφοτέρων αὐτῶν ἐκράτησε.

Ad p. 3. lin. 2. Ὅταν πλαίοντα ἴδῃς τινα ἐν πέλαγει ἢ ἀποδημοῦντος πένου, ἢ ἀπολωλεκότος τὰ ἑαυτοῦ, πρόσεχε μὴ σε ἡ φαντασία συναρπάσῃ. Epict. Enchirid. c. 22.

Ad p. 12. lin. 9. Tiberius Rhetor, de Schem. ap. Demosth. in proem. ed. Gale, Oxon. 1676. p. 178. Ὁ γὰρ χαριέστερος ὅρος περὶ ὀνων (nota πλαίοντων pro pluribus) ὄντων καὶ ἄλλων, οὗτος μοι φαίνεται. Ex quo post ibid. δ μὲν οὖν σα-

ρέστερος. ὅρος τοῦ τῆς λέξεως σχή-
ματος οὗτός ἐστιν. Demetr. de elocut. sect.
172. edit. Gale Oxon. 1676. p. 102. τοιοῦτος δὲ
ὡς τὸ πλέον (pro τὸ πλεῖστον, per la plu-
part) καὶ ὁ κοινικὸς τρόπος. ut sect. 196. p. 114.
Id. sect. 194. p. 113. μικρότερος γὰρ τὸ συμφ-
έστερον πάντων. Id. sect. 179. p. 106. λεῖον
μὲν οὖν ἐστιν ὄνομα τὸ διὰ φωνηέντων ἢ
πάντων ἢ διὰ πλειόνων, pro πλείστων vel
pro pluribus, ut sect. 195. p. 114. τὸ δὲ σαρὲς ἐν
πλείοσι (scil. ἐστίν) in pluribus. Theo sophista pro-
gymn. 7. de comparat. p. 83. ed. Basil. 1541. ὑπο-
δησόμεθα γὰρ δεμιστολέα χρειττονα (pro
κράτιστον) εἶναι τοῦ τ' ἀρρένων χένους κατὰ
ἀνδρείαν. Id. exempl. progymn. sontent. 2. p. 149. τῆς
ἡμέρας τὸ πλέον (pro τὸ πλεῖστον, maiorempar-
tem). ~~malebam~~. Id. ib. habet πλειόνων ταλάντων
pro plurium multorum talentorum. Id. Lau-
dat. init. p. 146. τὸ τῶν ἀμαχιδῶν χένος
χρεῖττον τῶν ἄλλων ἡμέρων. Id. περὶ

Ω.
μὲν ταῦτα ἢ τί δεῖ καὶ διατρίβειν,
ἓν κοινωνοῦντες εὑρίσκονται πλείους;
(plures, non unus tantum, semper Achilles, de
quo sermo). Id. Comparat. 2. init. p. 203-4.
εἰ καὶ μὴ διὰ πάντων, ἀλλ' ἔν γε τοῖς
πλείοσιν, pro πλείστοις, nella più parte.
Id. in Proposito, p. 225. τίς οὖν οἶδεν
ὡς αἱ μοιχεῖαι μὲν ὀλίγοις, τὸ δὲ σω-
φρονεῖν ἐν τοῖς πλείοσι; nei più. Et ib.
p. 223. ὁ δὲ δὴ μέγιστος καὶ χρησι-
μώτερος καὶ κάλλιστος τοῦ γάμου
καρπός, οἱ παῖδες. Hom. Odys. δ. 126. πάν-
των προφερέστερος. Dionys. Hal. Antiq.
l. 7. p. 476. ed. Sylburg. Lips. 1691. ὡς Ὅμηρος
τεκμηρίοις, μαρτύρων ἀξιοπιστότερός τε
καὶ ἀρχαιότατος ὤν. Argument. τῶν νεφε-
λῶν Aristophan. καταστᾶσαι πρὸς τοὺς δε-
κατὰς (αἱ νεφέλαι), περὶ πλειόνων (de navi-
bus) διαλέγονται. Dio Chrysos. init. Orat. 36.

cui tit. Βορυσθενητικός: ἔστι δ' αὐτοῦ τὸ μὲν πλέον τέναγος. Et paucis interiectis: ὅθεν οἱ πλείους τῶν βαρβάρων λαμβάνουσιν, ὠνούμενοι, τοὺς ἁλας. Aristid. Orat. εἰς βασιλέα (M. Aurel.) t. 1. p. 109. Canter. καὶ φόρων ἐπιταχθέντων πλειόνων (molta contribuzione) καὶ οὐδὲ τούτων ἀρκούντων. Hom. Odyss. Σ. οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους. V. le mie carte supplementarie di Bologna, p. 1. a l'Odella. Brunet. grand monde (t. 2. p. 100. num. 201. Comparativo del superlat. v. sopra p. 54. num. 30. p. 70. n° 59., p. 178. n° 16., p. 186 n° 3., p. 224 lin. 11., p. 250. lin. 10., p. 290. lin. 3. pl., p. 332 lin. 7., p. 364. n° 5., p. 300. n° 17.

Ad p. 9. lin. 6. harum observavit Dematr. De eloc. sect. 299. ed. Gale, p. 162. Δεινὰ δὲ καὶ τὰ δημάδεια, καὶ τοι ἴδιον καὶ ἄτοπον τρόπον ἔχειν δοκοῦντα. Mala vertunt proprium. Id. sect. 139. p. 86. διὰ τὸ ξένον τοῦ δώρου καὶ τὴν ἰδιότητα singularitatem (mala vertunt proprietatem), quod δῶρον non ibid. vocat ξένον καὶ ἄηθες.

Ad p. 15. lin. 15. Theo sophist. progymnasm. 2. de narratione, ed. Basil. 1541. p. 36. παρὰ ταύτην δὲ τὴν ἀμφιβολίαν τὰ ἡρακλείτου τοῦ φιλοσόφου βιβλία σκοτεινὰ γέγονε. Id. Exempl. progymn. Loc. communi 2. ipso init. p. 177. τὸ τοῦτον ἐφ' ἡμῶν εἶναι τὴμερον, ἀλλὰ μὴ τοὺς πολεμίους δεσπότας, παρὰ τὴν τῶν θεῶν εὐχὴν ἀπῆρξε.

Ad p. 2. lin. 12. Emendandus hac occasione magnus Casaubon. ad Athen. l. 3. c. 28. p. 217. fin.

ubi λέξων reponit pro λέγων, et c. 18. col. 188. fin. ubi ἀπολούμενος usurpari pone negat pro ἀπολουόμενος. Dio Chrysost. init. Orat. 9. cui tit. Διογένης ἢ Ἰσθμικός: παρετύγχανε δὲ ταῖς πανηγύρεσιν (sc. Διογένης) ἐπιεικῶς οὐχ ὧν περ οἱ πολλοὶ ἔσεσθαι, ἀλλ' ἐπισκοπῶν, οἶμαι, (pro ἐπισκοπήσων) τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν ἄνοιαν (Casaub. leg. διάνοιαν) αὐτ.

Ad p. 2. lin. 22. Phot. Biblioth. cod. 77. de Eunapii Historia Chronica post Dexippum: τὸ δὲ λοιπὸν τῆς συγγραφῆς σῶμα.

Ad p. 2. lin. 10. Ead. locutio μετὰ χρόνον, eod. sensu est apud Phot. cod. 186. in recensione διηγήσεων Cononis, διηγήσεως sive narrat. 29. ed. ex. lat. col. 440.

Ad p. 2. lin. 12. Phot. ib. (Chiliogr.) narrat. 38. col. 145. ἦχεν εἰς Παρομένιον ἀναχωρισάμενος (pro ἀναχωρισάμ.) τὴν παράκλησιν.

Bibliothèque Nationale

Ad haec observv. p. 15. lin. 15. f. Methodius in libro περὶ ἁγνείας, de castitate, ap. Phot. cod. 237. init. = col. 949. ed. gr. lat. οὐ γὰρ ἐπειδὴ τῶν ἀστρων ἡ σελήνη μείζων ἐστί, παρὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἀστέρων τὸ φῶς ἀναιρεῖται (extinguitur).

Ad p. 9. lin. 6. Phot. sive ap. eum Agatharchides, cod. 250. col. 1352. ed. gr. lat. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀπηγγέλθω τοῦ παραδόξου χάριν. τί γὰρ ἰδιώτερον ἢ λέοντας μὲν ἐκχωρεῖν πώνωψιν (essere cacciati via dalle zanzare), ἄνδρώπους δὲ σώζεσθαι ἐκ τοῦ τοιούτου κινδύνου; (quid singularius, absurdius, incredibilius. reiicit enim auctor eam fabulam.) Idem Agatharch. ib. col. 1372. περὶ δὲ τοὺς δρυμοὺς τῶν εὐωδῶν, γένος ἐστὶν ὄφεων ἰδιώτατον πάντων. (omnium insolentissimum. Scholtus). Id. col. 1376. τοῦ δὲ ἡλίου τὴν ἔκφασιν ἐν τοῖς ἐπέκεινα Πτολεμαΐδος, ἰδίαν λέγουσι καὶ παρηλλα-

γυέργη (strana e diversa, cioè insolita, mirabile). V. Euseb: ap. Casaub. ad Athenæ. l. 14. c. 3. a medio.

ad p. 1. lin. 11. Hunc locum aliter explicat Casaubon. ad Athenæ. l. 5. c. 10. qui sane conferendus.

ad p. 9. lin. 6. Sic accipe ἰδίως (stranamente) in Athenæi loco ap. Casaub. ad eumd. 9. c. 11. sub init. V. eumd. Casaub. lib. 11. c. 4. fin. l. 12. c. 12. fin. l. 14. c. 2. ad fin. ubi ἰδίως (contra quam Casaubono visum) interpretor διαφερόντως, insigni artificio manu exaratas. V. eumd. l. 14. c. 17. fin. ubi lego καὶ καινοῖσιν. Nota confusio ΚΑΙ, καινὸς et κοινὸς in mss. V. Lucret. i miei pensieri p. 527. marg. Ἰδίως γεγραμμένον (ait Wolf. Prol. ad Hom. §. 34. vol. 1. p. clxxiii, not. ed. Halis Saxonum 1795.) i. e. privato et suo descriptum exemplar utrius carminis Cassander Macedo fecisse fertur ap. Athen. xiv. p. 620. B. De hac regia curta tamen non dissentio a Fabricio Bd. S. p. 361. Non γράφειν dixisset Athenæus, ex more Grammatic. graecorum, sed διαφθεῖραι, si emendatio accessisset.)

B 34 2, 12(3)

3

N. 12.

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE FIRENZE

N. 6. Schede piccole

Carte supplementarie di Bologna

Complacitus, -um. V. Forc. in Complaceo e Complacitus. — Entraikes - εἴτερον interiora ec. diminutivo.

'Ο φρόνιμος, ὥσπερ εἰς ὁδὸν τοῦ βίου, οὐ τὰ πολλοῦ ἄξια συνηθίσῃ ἐφόδια, ἀλλὰ τὰ ἀναγκαιότερα. ἀδήλου, ἢ ἴσως πλάτωνος παρ' σοφοῦ βαίω, λόγ. ά. circa fin. ed. princeps Gesner. Tiguri 1543. p. 26. fin. Serve per le mie note sui Paradoxographi greci.

Fra via. Petr. Son. Appiè de' colli.

Roi p. Sta cioè rondimeno ec. Petr. Son. Resta'io t'abbia guardato.

Σὺ δ' πρώτου. Eupolis Comicus ap. Stob. λόγ. β'. p. 32. — Cadrillo, latericulus.

Καυσιανοὶ τοὺς μὲν γεννωμένους θρηνοῦσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι. ἐκ τῶν ἐθῶν τοῦ νικολάου (Damasceni?) ib. λόγ. ριζ'. ἔπαινος θανάτου. chart. 514. verso. init. (ed. Grot. c. 121. ed. 2ª Gen. c. 119.)

Età di 27 anni. Pensieri - Ingegno Divino.

Κοσμημένων δὲ ἀνδρῶν οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γυναῖκες πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὁμοίως εἶναι. Thucyd. ap. Stob. serm. 6. περὶ θελήσεως. lib. 2. in concione Phormionis.

2. Αἴτιαν ἔχειν bono sensu. v. Casaubon. ad Athenæ. 2. p. 639. et Valckenar. ad Herodot. p. 492. (Fischer, ad Ver. chian. 3. 3.) Certo io. te non istimo, come spesse fiate, non improbo, come sempre, ma demente e pazzo con forti ragioni ti dimostrerò. Volgari D. Giovanni Dalle Celle Volgarizzamento dei Paradossi di Cic. paradosso 4. principio (sono le prime parole) Genova 1825 (prima edizione procurata da Giuseppe Olivieri) p. 35. Usa la voce improbo anche paradosso 2.do fine, p. 29. fine, e ciò in senso di sostantivo; a nullo improbo, stolto ec.

Gaio, gai franc. ec. — γαῖος ec. Miglio-millet.

A ch'i' no già della speranza altiero. Petr. Son. Quando fra l' valtre donne ad ora ad ora.

ἄλλως ὀυσίφατα καὶ φλύαρον. Plut. in Cic. sub. init. i. e. cap. 2. Ἀπολούμεθ' ἄλλως, omnino, tantum. (Aristoph. aves v. 4. act. 1. sc.)

E' giorno andrà pien di ec. Petr. Sestina A qualunque animale. v. penult. Canz. Si è debile. st. 6. v. 2.

Entendu, p. intendente. Innamorato p. che innamora. Petr. Son. Ma poi ch'è il dolce riso. v. penult.

"Οταν μηδενὸς μὲν τῶν ἀλογρίων ἐπιδυμῇ, βίαιος δ' ἄλλως ἢ καὶ τύραννος. Hierax ap. Stob. serm. 7. p. 78. init. civiter. sermo, est de iustitia. ἄλλως sumitur pro tantum, simpliciter, vel si mavis, pro omnino.

Spasmato p. spasmante. Cus.

A proposito del Buonaj di Temistio è notab. ed elegante un luogo del Varchi in princ. dell' Ercolano, ed. Mil. 1804. vol. 1. p. 2. Ma molto più quelli alberi .. i quali al tempo nuovo d'ogni, soffiati da dolcissime aure, porgerne gratissima ombra e riposo.

In Cebetis tabula versus finem (ed Simpson Oxon. 1804. p. 92) distingue: οὐκοῦν οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ζῆν; Ξε. ἔστι ταῦτα. Σε. σὺ τοίνυν, et v. paulo infra. Ib. p. 82. lin. 3. leg. καὶ κεκρατηκὲν αὐτῶν ἔνιοι ortus ex praeced. ἑαυτοῦ. Ib. p. 87. lin. 12. leg. κωλύσει.

In Epicteto cap. 37. pro τὴν πρᾶξιν leg. τὴν τάξιν, et c. 36. fin. et v. c. 29. et ibi notas, ubi citatur Lucian. 1. 9. Ib. c. 38. leg. ἄλλως δέ. Ib. c. 53. dele τινά. et v. infra in ed. cap. μεμνῆσθαι cum genitivo

Lb. c. 39. leg. παραπούσεις. Lb. c. 39. leg. # μὴ ταυτὰ πόνων. Lb. c. 41. leg. καιροῦ παραπαλοῦντος.

In Theophrasti charact. cap. 21. lego: καὶ ἀπο δοὺς μνᾶν ἀργυρίου, καινὸν (sal. νόμισμα) ἀπο δοῦναι, deleto τῷ, ποιῆσαι, quod fluxit ex eo ποιῆσαι quod nox sequitur in ms. vaticano. Ita solet noster. Ita cap. 11. et 30. Ἀμέλει δὲ καὶ χρέος (in cap. 30. Καὶ χρέος δέ) ἀποδιδοὺς τριάκοντα μνῶν, ἔλαττον τέτταροι δραχμαῖς ἀποδεδόναι (in cap. 30. ἀποδοῦναι).

Lb. cap. 19. In adnotatione ms. vaticani: καὶ χι-
τωνίσκων παχῶν καὶ ἱμάτων σφόδρα λεπτῶν. Consulto opponit τὸ λεπτὸν τῷ παχεῖ. Rusticitatis enim est interiorem subūculam crassiorem habere quam vestem pallium. Vide Casaubon. ad cap. 4. et Hoog. d'Anacharsis ch. 20. t. 1. p. 443. (ed. franç.)

καλεῖται δὲ κατὰ μὲν τῶν Ἄθω Ἡριδανός, ὄνδεμίαν δὲ ἀπόδειξιν περὶ αὐτοῦ φέρει· ἕτεροι δέ φασι δικαιότατον (verissimum, iustissimum) αὐτὸν εἶναι Νείλου. Eratosthenes Catasterism. cap. 37.

24. lin. 2. Ἕκτορος τε. Ἕκτορος τε. Ἕκτορος τε

Τί δε; μαθητήν (ἔχομεν εἰπεῖν)
ἢ τῶν ξένων τινὰ ἢ τῶν πολιτῶν
ἢ ἄλλον, ἐλεύθερον ἢ δοῦλον, ὅστις
αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν τούτων ὁμιλίαν
σοφός τε καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι;
Aeschines Dial. de virtute, sive Dial.
1. sect. 2. Τίς ἂν οὖν ἐκείνῳ τῷ
χρόνῳ δικαίως αἰτίαν ἔχοι μέγιστον
ξυνασθαι ἄλλος ἢ Θεμιστοκλῆς;
Aeschines in Alcibiade ap. Stob.
Orat. Platon. 2. p. 365. C. tom. 3. Gaz-
ter.

Μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοι-
σι κινδύνοισιν ἐθέλει καὶ αἱρέεσθαι
Herodot. l. 7. ap. Stob. serm. 7. π. ἀνδρείας

6.

Ceterum Thracas antiquos solitos fuisse nascentibus liberis lugere, morientibus laetari, ex Herodoto tradit auctor [illegible] Consolationis p. 117. et Mela 2, 2. 25. add. Stobaeus Eclogg. 119. p. 603. Fischerus ad Aeschin. Dial. 3. sect. 10. not. 73. ed. Lips. 1766. p. 117.

[illegible]

Eudocia Violar. p. 678. de Cadmo ex Arriano: ἔνθα καὶ Θηβαίων ἐγένετο πατὴρ, πλούτῳ εὐδοκιμῶν καὶ τῇ ἄλλῃ σοφίᾳ.

Demetr. de elocut. sect. 181. ed. Gale p. 106. τοῦτα μὲν δὴ παραπεχνολογίσθω (l. παρατεχνολήσθω) ἄλλως. i. e. non male sed pure. v. sect. 41. p. 30. et 48. p. 34.

Διήγημα δέ τις περὶ
αὐτοῦ λέγων οὐδὲν
τούτων ἀκριβολογεῖ=
σθαι Σινᾳΐου ἐστί (sic).
Theodorit. progymnasm.
2. quod est de narrat. ed.
Basil. 1584. p. 38.

καὶ Βαρβαθιηνὸς γαμεῖ
ἑπτὰ πολλάκις τοῦ ἡροδό=
του, καὶ περ ἑλλη=
νικὰ γράφοντα, ὅτι

τοὺς ἐκείνων (rempe (βαρ=
βάρων). λόγους μεμίμη=
ται. Ab. progymn. 8. De
progropoeiae, p. 85.

τὸ δ' ἂν καὶ πλέον
(quae utilitas) ἀπὸ τῶν ὑ=
ρισμάτων ἐγένετο κατέ=
χοντι τὸν ἄνδρωπον; Ad. E=
xempl. progymn. in exempl.
Destructionis p. 153-4. Ma=
nav. interpres nihil vidit.

τὴν

Ἢ (utrioqui) πλέον οὐδὲν τῶν
ἡμετέρων λόγων εἰ τὰ παρ'
ὑμῶν ἔλειπτοι. Vid. Ios. comman.
in init. p. 165. fin. Bene Camerarius:
Nam si vestrae partes defecerint,
nihil. profuerit oratio nostra.

Χρήσιμον δὲ τὸ βιβλίον (subint.
ἐστὶ) τοῖς συγγράφουσι, καὶ τοῖς
ἄλλως πολυμαθείαν τιμῶσιν. Pho-
tii Biblioth. cod. 145. de Helladii Lexico.

οὐκ ἔχω δὲ λέγειν εἴτε δυσὶν
ὀνόμασι τὴν αὐτὴν νομίζων
καλεῖσθαι (τοῦτο ποιεῖ), εἴτε ἡ
τὰ περὶ Σεμιράμεως ἄλλως
(omnino) οὐκ εἰδώς. Idem, ib. p.
186. de Colonia Narsetis, narrat. 29.
ed. gr. lat. col. 428. fin.

Aristid. Or. εἰς Βασιλέα (M. Aurel.)
t. I. p. 118. Canter. οὐ μόνον συνέσει
καὶ τῇ ἄλλῃ παιδείᾳ, ἀλλὰ καὶ ἀν-
δρίᾳ κρατεῖν αὐτῶν δυνάμενος.

Phot. cod. 279. col. 1592. ed. gr. lat.

τὴν ἀντίκυραν, ἐν ᾗ φασὶ γίνεσθαι τὸν λευκὸν ἑλλέβορον οὐδενὸς χείρω τῶν ἀλλαχόθι γινομένων, φανερὸν εἶναι πόλιν λέγει (Helladius Byzantinus in libris χθονιαδείων). Manifestum est ex τῆς παλαίας ἱστορίας, τὸ οὐδενὸς χείρω, hic accipi pro παντὸς aut πάντων βέλτιστον, quemadmodum et saepissime alibi, apud hunc aliosq., hoc eam phrasin accipiendam puto.

Ἐν Δαμασκίῳ ap. Phot. cod. 242. sub init., ed. gr. lat. col. 1028. ἀπὸ τῶν τυφωνείων τῷ ὄντι (vera) καὶ ἀλλως (prorsus, sic enim intelligend.) γηγενῶν παθημάτων.

Id. ap. eund. ib. col. 1065. ἐλάνθανε δὲ ἑαυτὸν ἀνίατα πράγματα καὶ πόρρω μοχθηρίας προβεβηκότα διορθώσασθαι ἐπιχειρῶν. ἦκυε δὲ οὐδὲν πλέον (i. e. οὐδέν).

ISTITUTO NAZIONALE FIRENZE

B.° Ross. 342

N°. 12.

Schede Filologiche, divise in tre parti la prima di pag. 16 sciolte ma numerate; la seconda di piccoli foglietti in nō di 8, il primo con la parola γυένην; la terza di 6 piccoli foglietti,(a) de' quali il primo comincia: In Damascio. Queste due seconde parti sono ciascuna unite con uno spillo.

(a) numerati: 1-17, aventi per titolo: Carte supplementarie di Bologna. Anche alle schede di questo inserto sono stati tolti gli spilli e riposte in buste.

BIBLIOTECA NAZIONALE FIRENZE